

Meno, priezvisko súťažiaciho: Kristína Árendášová
Presná adresa (bydliska a školy)
Názov súťažnej práce: Déjà vu
Kategória, do ktorej súťažiaci patrí: II.

Déjà vu

Svetlo prechádzajúce cez škáry žalúzií ma prebudilo zo spánku. Pretrela som rozospaté oči a odhrnula perinu. Po hlasnom zívnutí som zliezla z postele s cieľom rýchlo sa naraňajkovať. Zišla som po schodoch, kde ma už čakal zvyšok rodiny.

„Vyspatá?“ spýtala sa ma mama.

„Ale áno!“ odvetila som sadajúc si na stoličku.

Mama si dala obzvlášť záležať na tom, ako pripraví raňajky. Zjedla som ich ešte skôr ako sestra.

„Bude ti zle, spomal!“ zahriakol ma otec.

Skoro mi zabehlo.

Ponáhľam sa.

Ideme na školský výlet. Väčšinou prichádzam na vyučovanie s meškaním, takže dnes mám naponáhlo. Mama mi pred odchodom vymenovala zoznam vecí, ktorým sa mám na výlete vyhnúť a podala mi ruksak, bundu a popriala krásny deň. Zamávala som na rozlúčku a rozbehla sa ku škole. Ako som letela, zakopla som o obrubník.

Práve išla okolo Simona o jej kamošky z triedy. Chcela som sa rýchlo postaviť a odkráčať preč, no Simona ma zastavila svojimi hlúpymi poznámkami.

„Vidím, že sa ti smola lepí na päty hneď od rána, Lena. Ako ťa poznám, určite dnes niečím ešte predvedieš.“

Snažila som ju ignorovať, no v skutočnosti to vo mne vrelo.

Pri bráne školy bolo vidieť kopy žiakov. Hľadala som medzi nimi Ninu. Nina je moja krvná skupina. Taká totálne najlepšia kamoška. No zatiaľ tam nebola. Čudné, včera mi písala najmenej desať správ, ako prekvapí učiteľku tým, že príde ako prvá. Blížil sa čas odchodu a trpla som, či to vôbec stíha. Využila som chvíľu na napísanie správy pre ňu. Držiac v ruke mobil a nevšímajúc si okolie, som omylom sotila do Simony. Nepočula som ani jej monológ, ktorým ma chcela znemožniť, pretože som zahliadla náhliacu sa Ninu. V jej tvári sa objavil úsmev. Vôbec jej nevadilo, že mešká.

„Cestou do školy som zazrela niečo úžasné! Keby si to videla! Padla by si na rit!“

„Prosím ťa, lepšiu výhovorku si si už nevedela vymyslieť?! Poďme si rýchlo chytiť miesto, lebo autobus už prichádza. Tvoju cestu sem môžeme rozobrať v ňom.“

Myslela som, že ma Nina na začiatku niečím pobaví, no nečakala som, že to zoberie vážne.

„Dobrý vtíp!“ odvetila som a šťuchla som do nej.

„No dovoľ!“

Vytiahla mobil z vrecka a ukázala na fotku, ktorú urobila. Nebolo vidieť skoro nič, no Nina sa nedala.

„Už mi veríš?“

„Nie, Nina, je ti dobre? Nemáš horúčku?“ smiala som sa.

„Nie, nemám. Toto čo tu vidíš som od fotila dnes ráno. Nechápem, ako si si to nemohla všimnúť. Bolo to väčšie ako lietadlo.“

Nina mi začala podrobne opisovať, čo videla. Lenže mobil urobil fotku len s nevýraznou šmuhou. Naozaj som si celú cestu myslela, že si robí žarty. Nechcela sa baviť o ničom inom. Bolo to už trochu otravné. A tak ma potešilo, keď autobus zastavil na parkovisku pri ZOO. Zoradení ako husi sme kráčali ku vchodu. Každý dostal mapu a prednášku o tom, ako sa má správať.

...

Areál zoologickej bol obrovský. S Ninou sme zašli k motýľom. Bolo čo obdivovať. Ladné pohyby motýľích krídel boli až magické. Chcela som sa aspoň jedného dotknúť. No ich krehká krása mi to nedovoľovala.

„Čo keby sme si obzreli medvede!“ navrhla som, no Nina ma ani trochu nepočúvala.

„Halóó!“ zvolala som až s Ninou myklo.

„Ty ma vôbec nepočúvaš!“

„Prepáč, ale stále musím myslieť na to, čo som videla.“

Odrazu som zostala úplne paralyzovaná.

„Nina, pozri“ drgla som do nej po chvíli.

„Toto si myslela?“

Nina prikývla.

„Poď, musíme to povedať ostatným.“

Obe sme vyštartovali ku stánku s občerstvením, kde učiteľka spokojne relaxovala. Bola som veľmi zadýchaná, no musela som jej to oznámiť.

„Pani učiteľka, s Ninou sme spozorovali niečo zvláštne na oblohe. Čo to môže byť?“

Učiteľka položila pohár kávy na tanierik, odsunula stoličku a pozrela sa na oblohu. Z jej pohľadu sa dali vyčítať obavy a strach zo záhadného predmetu.

Nebolo potrebné už nič vysvetľovať, blížil sa čoraz viac a pomaly zahalil celý výhľad.

„Myslíš si že je to vážne?“ spýtala sa ma vystrašená Nina.

„Neviem,“ odpovedala som neisto.

No niekde vnútri som cítila, že áno. Učiteľke sa podarilo zohnať žiakov za neuveriteľne krátky čas. Rýchlo sme nastúpili do autobusu. Čo nasledovalo, nikto nečakal.

Ozval zvuk, ktorý vniesol chaos a strach ku všetkým. Zostala som vystrašene sedieť a pozeráť sa na vzdáľujúci sa objekt na oblohe. Každý v autobuse, na ulici, doma, či inom mieste, zostal stáť ako zamrznutý. Nad tým, čo sa udialo som nechcela už rozmýšľať, no otázky, čo sa stane, mi vírili hlavou.

...

Doma som nikomu nič nemusela ani hovoriť. Všetci sa báli. Sestra a brat v objatí mamy sedeli spolu s otcom na gauči. Zapla som telku.

„Mami, bojím sa,“ potichu sa ozval brat .

Mama ho hladkala po hlave.

„Zlatko, nech by sa stalo čokoľvek budeme stále spolu.“

Brata to upokojilo, pretože v okamžiku zaspal. Mama ho uložila do postele a vrátila sa do obývačky. V telke sa ozvala správa, ktorá nami otriasla. Dnes večer potvrdili neznámy vírus u tisícky pacientov. Sú v kritickom stave. Nakazili sa už aj lekári poskytujúci pomoc. Po tejto informácii mama telku radšej vypla.

„Nechcem umrieť. Chcem žiť.“ Opakovala som.

„Určite to bude dobré. Je to ďaleko! Ďaleko od nás.“ Mama síce hovorila odvážne, no videla som na nej a otcovi, akí sú vystrašení a vystresovaní. Boja sa ako ja a ako aj všetci ostatní.

...

Po ďalšie dni nakazených len pribúda. Vedci sa snažia nájsť správnu liečbu. Máme prísne zákazy chodiť von. Ľudia začínajú panikáriť. Ako blázni vykupujú obchody zo základnými potravinami.

Doma je to už nuda. Čas si krátim kreslením, čítaním, písaním zaujímavých historiek alebo písaním s Ninou. Včera mi písala, že záhadný vírus má už jej otec. Je v nemocnici. Musí to byť pre ňu ťažké. Lekári v nemocniciach nevládzu. Každý deň si kladiem otázku: „Kedy zomriem?“

...

Obaja rodičia spolu so sestrou a bratom sú mŕtvi. Sestra vírusu podľahla ako prvá. Druhý bol otec s mamou. A posledný môj drahý braček.

....

Zomieram.

...

„Nie, ja nezomriem!“ skríkla som.

„Ty trúba, čo by si umierala,“ šťuchla do mňa Nina.

„Ten výlet snád' prežijeme, aj keď je to len trápna ZOO!“

„Čo? ZOO?“ pomaly som sa spamätávala.

„Jasné, čo si mimo?“ smiala sa Nina.

...

Pochopila som, bol to sen... Tá cesta autobusom a Ninine monotónne rozprávanie ma úplne uspali. Stojíme, sme na mieste. Čerstvý vzduch ma úplne prebral. Aj jarné slnko, ktoré svietilo na nás pred ZOO. Ale len chvíľu. Odrazu ho niečo zastrelilo. Obrovská šmuha dostávala kontúry čohosi nadpozemského...